

ката на сжщата елха, подъ която било за-спало преди година и два месеца.

Тритъ лебеда плували единъ задъ другъ изъ тръстикитъ. То почнало да имъ хвърля диви кжпини, а лебедитъ кръшно издигали глави, извивали хубавитъ си бъли ши и като че ли му се кланяли.

Изведнъжъ прелестната пеперудка като че изкочила отъ водата и полетъла къмъ гората. Момченцето се затекло следъ нея, но следъ половина часъ пеперудката изчезнала и то се намърило предъ бащината си кжща.

Бащата и майката заплакали отъ радостъ, като видъли детето си. То имъ разказало за приключенията си, но тъ не вървали въ таква чудеса.

Минали се три месеца, отъ какъ момченцето се върнало. Лътото се свършвало и есенъта вече попарила съ студения си лъхъ природата. Дърветата почнали да жълтъятъ, овчаритъ се тъкмъли да слъзатъ отъ планината и да зазимуватъ въ долината. Момченцето тръбвало вече да напусне планинитъ и езерото.

И му станало мжно. То всъки день ходъло при езерото съ надежда, че ще види

тритъ лебеда, и се скитало скръбно насамъ-натамъ.

Денемъ и ношемъ, на яве и на сънь, го преследвалъ споменътъ за вълшебния замъкъ и за тритъ сестри. Дълги, тежки дни тръбвало да мине то въ бедното село и все да скърби за момитъ, кончето и замъка. Червенитъ му бузки побледнъли, веселитъ му очички потъмнъли.

Когато тръбвало да си заминатъ, то за последенъ пътъ поискало да иде край езерото и да види, не сж ли се върнали лебедитъ.

Безъ да поеме дъхъ, момченцето тичало по камънитъ и локвичкитъ. Стигнало до брѣга, паднало отъ умора на земята и прошъпнало съ отпадналъ гласецъ:

— Лебеди, лебеди, кжде сте?
И умрѣло.

Но лебедитъ го чули. Тъ се отзовали на вика на нещастното момченце, изровили му гробъ и го погребали.

Лъте, на залъзъ слънце, се чува още, какъ тъ плачатъ за него.

Прев. Ст. Мокревъ

СКУЛПТУРА

Живописцитъ и рисувацитъ правятъ плоски изображения: на платно или хартия тъ изписватъ хората и предметитъ тъй, че ни се виждатъ като живи. А скулпторитъ работятъ изпжкнало. Тъ правятъ отъ глина, дърво или камъкъ изображения, върху които пада свѣтлината и нъкои части хвърлятъ сѣнка. Още египтенитъ били майстори да изработватъ статуи (изваяния) и релъефи (изпжкнали изображения на плоскостъ). Тъ ги повечето пжти обагрювали отгоре. Такава е *статуята на княгиня Нюфритъ*, на която е помъстена тукъ снимка отъ главата. Голъмитъ очи гледатъ скръбно и замислено нъкжде надалечъ.

Асирийцитъ оставили много хубави барелъефи (изображения, които изпжкватъ слабо); на тъхъ сж представени царски ловове. Едно такава изображение — *царь Асурбанипалъ на ловъ за лъвове* — ни показва, съ каква тънкость и живость умъели тамошнитъ скулптори да издълбаватъ образитъ на хора и животни. Царътъ е на колесницата си, заедно съ коларя и двама придворни ловци — роби. Той стреля съ лжкъ, докато конетъ препускаатъ. Коларътъ дърпа ремъцитъ. Двамата ловци смъло забиватъ дългитъ си копия въ гърдитъ на единъ лъвъ, раненъ отъ царя съ стрела въ темето — и звърътъ бълва кръвъ,

разперилъ пръститъ на преднитъ си нозе. Долу лежи лъвицата, убита отъ три стрели. Още по-голъми майстори на скулптура били старитъ гърци, най-вече Фидий, Поли-

